

[Aage Fogh.]

paa 2 000 Kr. vil den samlede Rentebyrde blive 1 240 Kr. Der er nogle Bestemmelser om Lempelser i de første Aar, men man kan altsaa regne med en normal Rente paa 1 240 Kr. I Kraft af Bestemmelsen om den konjunkturbestemte Rente, hvorefter Afgiften stiger i gode Aar og falder i daarlige, vil Renteafgiften her kunne svinge mellem 760 Kr. og 1 720 Kr. pr. Brug.

Jeg tror, jeg tør sige, at paa disse Vilkaar vil det være forsvarligt at raade den danske Landboungdom, der har dygtiggjort sig til Gerningen, til at gaa ind til Landbruget, men vel at mærke kun, hvis man har sammensparet en rimelig Kapital. Jeg tror ikke, der vil være Mulighed for under de nuværende Forhold at klare sig med de bare Næver. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at der i Kraft af Kødloven og Tuberkuloseloven er Mulighed for at kunne faa et Tilskud paa 1 000 Kr. pr. Brug til Indkøb af sunde Kreaturer. Jeg vil dog vurdere det saaledes, at selv om de unge faar alle de Laan, der her er Tale om, maa de være forberedt paa, at de i hvert Fald selv skal skaffe Penge til Inventar og Indbo, og ogsaa være forberedt paa, at de 35 000 Kr., der ydes i Byggelaan, vanskeligt vil kunne strække til.

Hvad er denne Lovgivning Udtryk for? Den er Udtryk for, at det danske Samfund paatager sig noget af Risikoen ved den kolossale Prisstigning, vi er kommet ind i, den kolossale Konjunkturstigning. Jeg synes, at det Princip er helt rigtigt. Jeg har sagt gentagne Gange fra denne Talerstol, at jeg vurderer det saadan, at den største Fare for det danske Landbrug ikke er det, at vi ikke gennem Aarene har faaet tilstrækkeligt høje Priser, men at vi har haft de kolossalt store Svingninger, hvorved de, der er kommet til, naar vi var oppe paa Toppen, uvægerligt gaar fallit, naar vi kommer ned i Bølgedalen, og derfor vil det være rigtigt at følge det Princip, der er nedlagt i denne Lov, at Samfundet tager en væsentlig Part af Risikoen ved de dyre Byggeomkostninger ved at give de 60 pCt.s RenteFrihed for Byggelaan.

Saa er der nogen, der siger: med saa store Beløb, som Samfundet her skal ofre, var det da ikke rigtigst at lade være at bygge. Det er muligt, men hvis man lader være at bygge paa Landet, tvinger man fortsat Ungdommen ind til Byerne, og det er ikke mit Indtryk, at man, hvis man skal skaffe blot nogenlunde rimelige Boliger i Byerne, kan gøre det billigere, end det kan gøres ude paa Landet, og derfor tror jeg,

at man fortsat skal bygge derude, og jeg tror, at man ikke alene skal have Loven, men at det ogsaa bliver nødvendigt, at Landbrugsministeren, maaske med Støtte af Rigsdagen, siger til Boligministeren, at det fremtidig maa lægges saadan til Rette; at der skabes Mulighed for Byggeri ude paa Landet, ogsaa Erhvervsbyggeri. Det kan ikke være rigtigt, at vi i Kraft af de Vanskeligheder, der er her i Landet, presser hele Befolkningstilvæksten ind til Byerne. Vi maa beholde en rimelig Part ude i Landdistrikterne. Ud over disse Bemærkninger har jeg ikke mere at sige om dette Lovforslag.

Saa er der Forslag til Lov om Oprettelse og Supplering af mindre Landbrug, Hovedlovsforslaget. I dette Lovforslag er den saakaldte gamle Lov, der stammer fra 1899, og den nye Lov fra 1919 samarbejdet paa en saadan Maade, at det er blevet en fortræffelig Helhed. Saa vidt jeg kan se af Bemærkningerne, er det her forelagte Lovforslag næsten sammenfaldende med det, vi behandlede i Fjor Foraar, det vil sige, der er en Afvigelse, og det er § 8 — den skal jeg siden komme til. Det er, som om § 8 er født under en ulykkelig Stjerne. Det gælder § 8 her og i Lærerloven og i Prisloven, jeg havde nær sagt alle Vegne, hvor man møder en § 8, er den født under en ulykkelig Stjerne, og efter Forhandlingerne her ser det ud til ogsaa at være Tilfældet med § 8 i Jordlovsforslaget, men det skal jeg, som sagt, komme tilbage til senere.

Altsaa, det er en Sammenarbejdelse, der har fundet Sted og efter min Mening med et særdeles godt Resultat. Jeg har et Par Bemærkninger at gøre først vedrørende § 3, Stk. 1, der omtaler Sammensætningen af Amtskommissionerne. Jeg ved, at der inden for betydelige Kredse af Gartneriets Folk er Interesse for at faa en Repræsentant i Amtskommissionerne. Det er meget muligt, at det ikke er nødvendigt over hele Landet, men i en Række Amter, hvor der er naturlig Afsætning for Grønsager og Gartnerprodukter, og hvor det derfor er naturligt at placere et stort Antal Gartnerier, synes jeg i og for sig, det vilde være rimeligt at efterkomme Gartnernes Ønsker, og jeg stiller derfor det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke kan tænke sig at udvide Repræsentationen i hvert Fald i nogle af Amtskommissionerne, saaledes, at Gartnerne kan faa en Repræsentant. (*Sønderup*: Det har de!). Nej. (*Sønderup*: Jo, efter Ønske!). Det kan vi snakke med den højtærede Landbrugsminister om.

Der staar i § 5, Stk. 3, at Ansøgere, der